

EGG LUT E

SPALIS * 1998 * OCTOBER

VOL 49/NR.8

E G L U T Ė

SPALIS / OCTOBER / 1998 Vol. 49 / Nr. 8

TURINYS

- 1 PALAIMINK, DIEVE, *Lilija Mikalavičienė*
- 2 IŠ PASAKŲ SKRYNIO
- 6 RUDUO, *Vilma Liuimaitė*
- 6 BEBRAS IR VONIA, *Neringa Černiauskaitė*
- 7 IŠ ISTORIJOS LOBYNO
- 9 MŪSŲ KŪRYBA
- 14 NEMUNAS, *Birutė Masionienė*
- 18 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 21 DŪDA, *Kompozitorius Balys Dvarionas*
- 22 AR ŽINAI?
- 25 PASIRINKIMAS, *Danutė Augienė*
- 28 MOKYKLĖLĖ, *Martynas Vainilaitis*
- 29 BARAVYKAS, *K. Jakubėnas*
- 30 GALVOSŪKIAI
- 32 JUOKŲ MAIŠELIS
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Pirmas viršelis: dail. Laimos Barisaitės

Ketvirtas viršelis: dail. Alfriedos Steponavičienės

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išėina 10 numerių per metus; prenumerata – 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus – 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTĖ, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441.

Printed by Ričardo spaustuvė, Palos Hills, IL 60465

Palaimink, Dieve

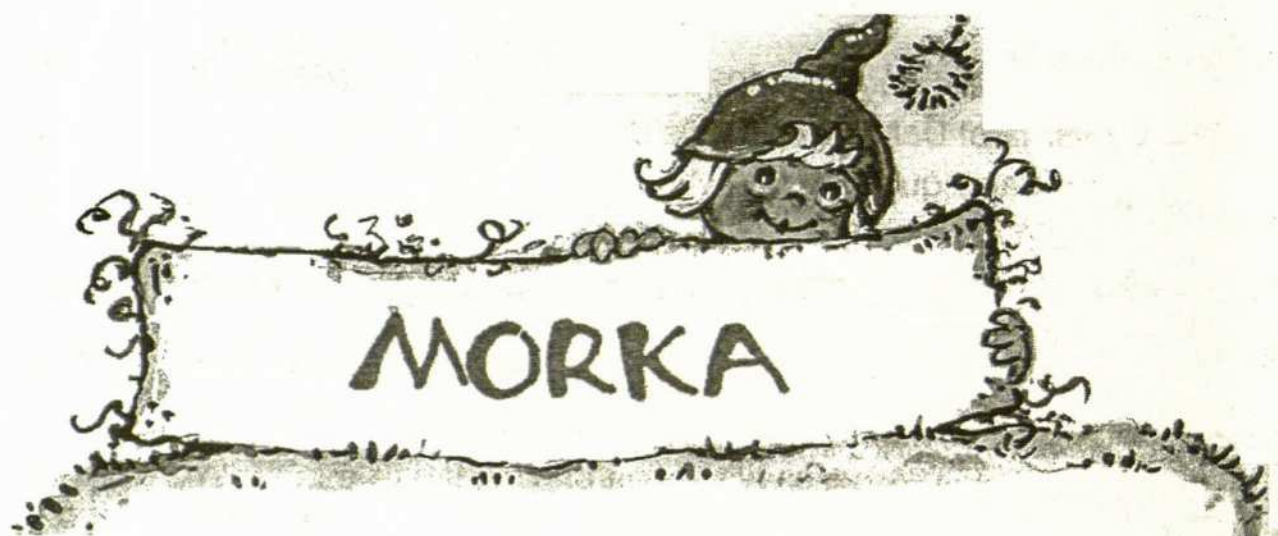
Lilija Mikalavičienė

*Palaimink, Dieve, mūsų žemę.
Palaimink saulę ir medžius.
Palaimink tėtę, brolių, mamą,
Palaimink dangų ir paukščius.*

*Tavoji meilė mus sušildo.
Gerumas skleidžiasi gėle.
Palaimos Tavo išsiilgo
Mažytė mūsų Lietuva.*

*Palaimink, Dieve, mūsų šalį.
Palaimink didelius, mažus.
Palaimink, Dieve Visagali,
Tėvynėj bręstančius javus.*

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

Pyplio lysvėje augo tokia morka, kuri labai norėjo savo daržovės amžely patirti kažką ypatinga. Saulutėje ir lengvame vėjyje sūpuodama lapus, ji gyveno vien tik laukimu.

Iki vasaros vidurio morka gerokai išstypo, tačiau vis dar neįvyko nieko ypatingo. Iškišusi iš žemių kaktą, morka kas dieną vis nekantriau dairėsi aplinkui.

Kartą ji pastebėjo vorą kryžiuotį, su siūlų kamuoliu keliaujantį per vagą ir ieškančią sau prieglobsčio.

— Klausyk, vore, – užkalbino ją morka, – tu galėtum puikų savo tinklą austi tarp mano lapų. Tai būtų reikšmingas įvykis mano daržovės gyvenime.

Morka nulenė lapus, tiesdama juos vorui, bet ir šįkart daržovei nepasisekė. Nė nepažvelgęs į ją, voras, išdidžiai kilnodamas savo aštuonias kojas, čiobrino toliau. Taip morkai betupint lysvėje ir kažko ypatingo belaukiant baigėsi vasara. Dienos ėmė vis trumpėti. Atėjo ruduo, ir prisiartino toks metas, kai nykštukas Pyplys darže nusirovė paskutines daržoves. Tvirčiau užsismaukęs savo nykštuko kepurę, jis net žandus išpūtęs nešė ir į ratukus krovė derlių. Pačian viršun uždėjo morką ir, tvirtai įsirėmęs, nutempė savo krovinį į rūšį. Kitos daržovės nieko. Bet morka, smalsiai pakėlusi lapus, jau iš toli pamatė atidarytas rūselio duris ir tamsą už jų.

— Ne! Ten tai jau ne! — nusigandusi pagalvojo morka. — Ten tokia juoda tamsa.

Morka nuslydo nuo ratukų, nukrito žemėn ir pasislėpė po geltonu rudenio lapu. Ten ji išgulėjo ilgą laiką.

Galiausiai vieną dieną atlėkė smarkus vėjas ir lapą nupūtė. Dabar morka išvydo tiktai pilkus debesis, tuščias lysves ir vagas. Jose nebebuvo nė vienos daržovės. Morka pasijuto be galo vieniša.

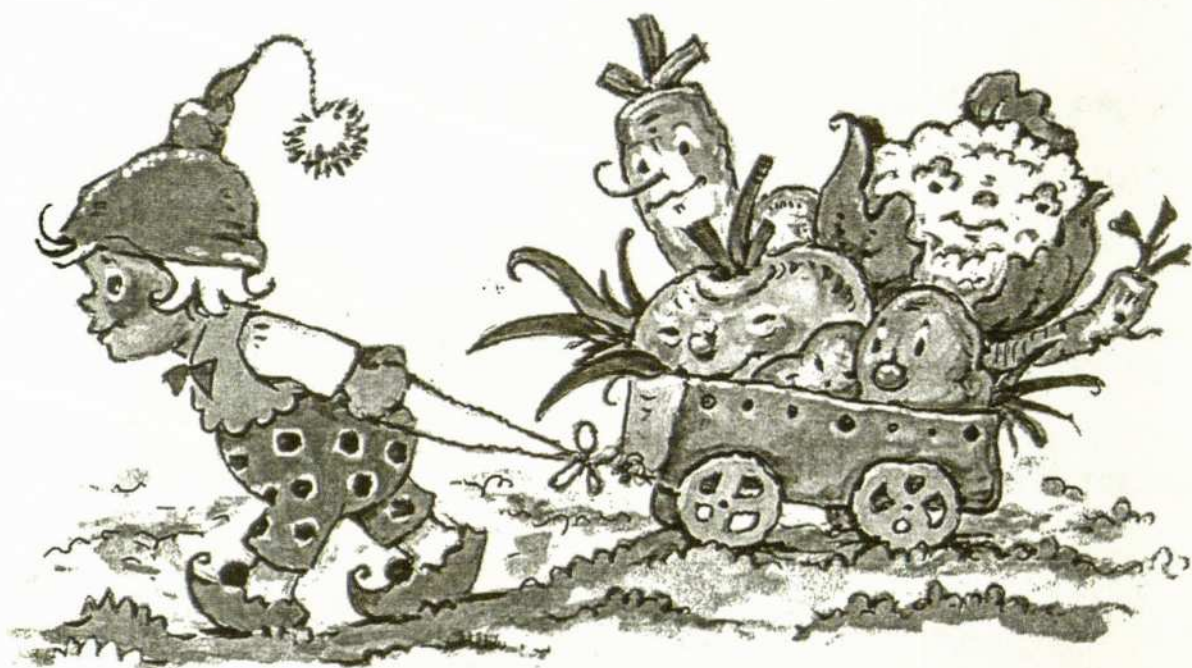
Praėjo dar kelios savaitės. Staiga vieną dieną žemyn ėmė sklęsti lengvi snaigių pūakai ir užklojo vargšę morką. Vienas tik laibgalys liko kyšoti iš sniego.

Ieškodama ko nors valgomo, po daržą vaikštinėjo varna. Pamačiusi morkos galą, varna pribėgo ir, pagriebusi snapu, ištraukė morką iš sniego.

— Kar! Kar! — kranktelėjo varna. — Jeigu nieko daugiau nėra, paragausiu bent šito.

Ir kirto morkai snapu. Šito ji nebuvo laukusi.

— Ar dėl to aš augau, — atsiduso morka, — ar tik dėl to, kad prasčiokė varna mane sudorotų!

— Au, au, au! – įpuolė į daržą Sargis. Varna paleido morką, plastelėjo sparnais ir dingo.

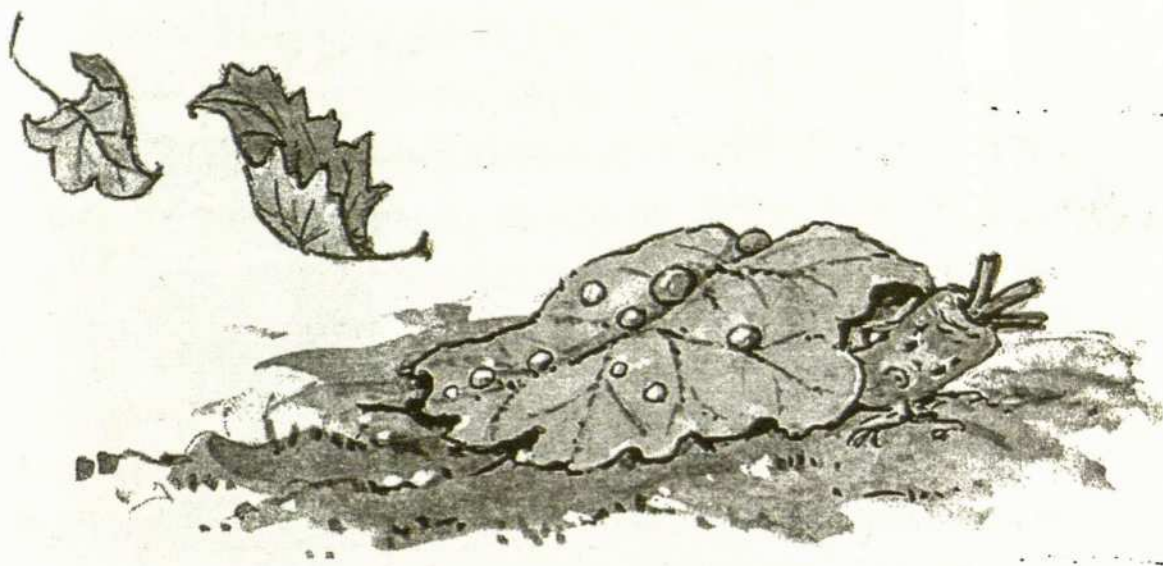
Džiaugdamiesi nauju ir minkštu sniegu, į daržą sugužėjo Pyplys ir kiti nykštukai. Jie linksmai klegėjo ir mėtėsi gniūžtėmis. Paskui pradėjo ridenti sniego kamuolius. Nykštukai dėjo juos vieną ant kito, ir štai! – darže iškilo labai šaunus besmegenis. Tačiau vis dėlto kažko šiam seniui dar trūko.

Staiga Pyplys kažką sniege pastebėjo.

— Juk tai morka! Kaip ji čia atsirado? – šūktelėjo jis nusteбęs.

— Pravers!

Taip, pagaliau morkai pasisekė patirti kai ką nepaprasta – ji net nesapnavo, kad kada nors taps besmegenio nosimi.

dail. Diana Faraponienė

RUDUO

Atkeliavo, atskubėjo
Rudenėlis takeliu.
Ir užbūrė, užkalbėjo
Sodą, pilną obuolių.

Vasarėlė jam parodė
Mūsų kiemo vaikučius,
Kad ruduo jiems išdalintų
Sodo obuolius rausvus.

Vilma Liuimaitė
Varėna, 2-oji vid. m-kla

* * * * *

BEBRAS IR VONIA

Tupi bebras sau sant kranto,
Storą rąstą bebras kremta.
Rąstą kremta ir galvoja:
„Nusipirksiu baltą vonią.

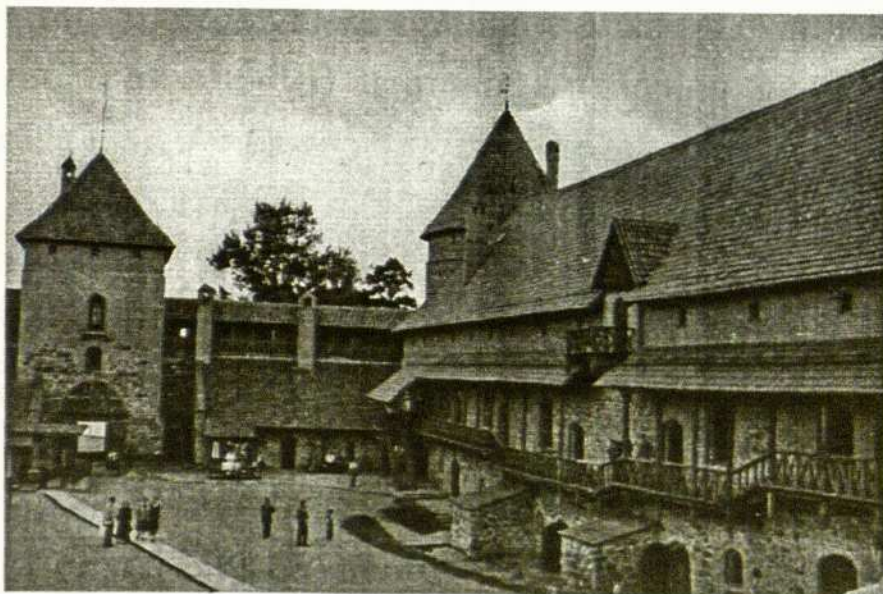
Nusipirkęs baltą vonią,
Pastatysiu dušą šone.
Švarų rankšluostį pasiūsiu,
Pats švariausias bebras būsiu”.

Neringa Černiauskaitė
VIe klasė, Klaipėdos 15 vidurinė mokykla

IŠ ISTORIJS LOBYNO

TRAKAI

Trakai yra vienas iš seniausių Lietuvos miestų. Trakai matė Lietuvos galybę ir pergryveno priešų puolimus.

Trakus iš visų pusių supa Trakų ežeras. Vietos gyventojai jį vadina Galve, Skaiste, Bražuole. Ežere yra 40 krūmais žaliuojančių salų, kurių 12 didesnių. Trakai turėjo net dvi pilis. Pirmąją pilį, ant Galvės ežero kranto, įkūrė Gediminas, kai jis sostinę iš Kernavės perkėlė į Vilnių. Čia jis ilsėdavosi, medžiodavo, o pati pilis turėjo ginti nuo kryžiuočių kelią į Vilnių. Pradžioje, kol kryžiuočiai buvo silpni, jie Trakų nepasiekdavo ir plėšdavo tik Lietuvos pasienius. Pirmą kartą jie Trakus pasiekė 1377 metais; sudegino miestą, bet pilį paimti neįveikė.

Gediminui mirus ir vyriausiajai Lietuvos valdžiai perėjus į Algirdo ir Kęstučio rankas, Algirdas tapęs Didžiuoju Lietuvos kunigaikščiu, apsigyveno Vilniuje, o Kęstutis pasiliko Trakuose. Taip pasidarė Trakų kunigaikštija.

Pirma Kęstutis gyveno senuose Trakuose, Gedimino statytoje pilyje, bet vėliau pasistatė antrą pilį Galvės ežero, t.y. Pilies saloje. Nuo to laiko toji pilis – Naujieji Trakai virto Trakų kunigaikštijos sostine. Čia gimė ir mirė Vytautas. Čia buvo daromos diplomatinės sutartys, šaukiami karo vadų ir valstybės vyrų pasitarimai, priimamos užsienių delegacijos ir t.t. Žodžiu, Trakai buvo tas tikrasis politinis Lietuvos centras jos garsėjimo gadynėje. 1414 m. prancūzų keliautojas Gilberto de Lanoy Trakus vadina „labai dideliu miestu“ su mediniais namais ir dviem pilimis. 1409 m. Vytautas pastatė Trakuose bažnyčią, kuri išsilaikė iki šiol.

Ir po Vytauto Trakai buvo garsūs apie 200 metų; čia laikas nuo laiko kunigaikščiai gyveno, davinėjo trakiečiams įvairių privilegijų, kėlė prekybą. Tik 1665 m. Trakus sudegino ir pilį sugriovė užpludusi rusų kariuomenė. Po to smūgio Trakai neatsigavo, sumenkėjo ir paliko apskričio miesteliu iki šiol. Daug įvairių legendų yra užsilikę pas vietos gyventojus apie Trakus. 1940 m. Lietuvai atgavus Trakus, ten buvo įsteigta mokytojų seminarija ir iš Kaišėdorių perkeltos apskrities įstaigos. Tais pat metais buvo pradėti pilies atstatymo darbai. Šiuo metu pilis yra pilnai atstatyta ir lankoma turistų.

Trakuose ir jų apylinkėse gyvena nemaža totorių. Dalį jų, kaip belaisvius atgabeno 14 amž. pabaigoje Vytautas. Kiti patys atbėgo pas Vytautą, prašydami prieglobsčio dėl totorių valstybėje prasidėjusių vidaus kovų. Vytautas apdalino juos žemėmis, suteikė jiems įvairių privilegijų ir jie už gerą Lietuvai mokėjo geru: ištikimai tarnavo kariuomenėje, narsiai ir drąsiai kovojo. Lietuvos totoriai išlaikė savo islamo tikybą.

Kartu su totoriais Vytautas atkėlė į Trakus ir žydų karaimų. Karaimai – tie patys žydai, tik laikosi senovės Jeruzalio bažnyčios pareigų. Jie verčiasi žvejyba ir daržininkyste; ne labai mėgsta prekybos verslą. Tai teisingi ir dori žmonės. Kalba jie totoriškai.

MŪSŲ KŪRYBA

Trylikos vaikų karalystė

Labai seniai buvo karalystė. Joje gyveno apie kelis tūkstančius žmonių. Visi žmonės ten buvo labai linksmi. Karalius ir Karalienė turėjo vienuolika vaikų ir jie laukė dvylikto. Nuo vyriausiojo iki jauniausiojo vardai buvo Loreta, Tomas, Marija, Margarita, Jonas, Kazimieras, Karolina, Nijolė, Simona, Birutė ir Eglė. Buvo įprasta, kad kiekvieną vakarą ateidavo senukas ir pasakydavo pasaką arba patarlę, o kartais legendą. Šį vakarą senukas atėjo ir papasakojo legendą ir pusiau ateitį. Jisai pasakojo, kad Karalius ir Karalienė pagimdys dvynukes. Jas turės pavadinti Gabriele ir Barbora. Karalius ir Karalienė buvo labai linksmi. Bet tada senukas pasakė, kad tai dar ne viskas, nes yra legenda, kad jeigu Karalius ir Karalienė turi trylika vaikų, tai už trylikos metų visi iš tos karalystės išmirs. Karalius ir Karalienė baisiai nuliūdo.

Jie nenorėjo užmušti savo vaikų, bet jeigu jie neužmuš, jie patys numirs. Jie nusprendė apie tai pamiršti iki kol gims vaikai. Prieš gimimą atėjo laiškelis iš Plutono planetos. Karalius labai nustebo. Laiškelyje buvo parašyta: „Labas Karaliau ir Karaliene. Aš išgirdau, kad jūs numirsite už trylikos metų, jeigu nepašalinsite savo vieno vaiko. Aš turiu jums idėją. Šita legenda nebegalios už trylikos metų. Tai mes, ufonautai galim paimti tą dvynukę, kuri gims antra ir kai trylika metų pasibaigs, mes ją sugrąžinsim, nes bus pasibaigęs laikas. Ir tada mes galėsime jums grąžinti dukrą. Jūsų dukrai nieko blogo neatsitiks. Jūsų draugas Ufobs iš Plutono.“

Karalius ir Karalienė nežinojo ką galvoti. Kitą dieną atėjo keistas žalias žmogeliukas, kuris norėjo pašnekėti su Karaliumi ir Karaliene. Sargai jį įleido įeiti. Karalius ir Karalienė susitarė, kad tą dieną, kai gims vaikai, Ufobs paims jaunesnę dukrą ir ją atveš atgal už trylikos metų. Kai vaikai gimė, Karalius ir Karalienė pamiršo pažiūrėti, kuri buvo vyresnė duktė ir kuri jaunesnė. Tą dieną, kai gimė dvynukės, visi žmonės susirinko pamatyti ir pasakyti sudie. Visi linksminosi. Devintą valandą vakaro visi išėjo. Kitą rytą Ufobs atskrido ir paklausė Karaliaus, kuris vaikas yra jaunesnis. Karalius prisiminė, kad jis nepasižiūrėjo, kuris yra jaunesnis. Ufobs pasakė, kad tada reikia abi dvynukes paimti, nes jei paimtų vyresnę dvynukę, jų karalystė išmirtų. Karalius ir Karalienė pagalvojo, kad yra geriau turėti už trylikos metų tas dukras, negu už trylikos metų numirti. Ufobs pasiėmė dvi karalaites ir nuskrido su didele lėkšte į Plutoną. Lėkštė buvo kaip didžiulis namas, tiktai, kad buvo lėkštės formos. Ten buvo ir biblioteka, bet buvo Plutono raštu parašytos knygos. Ufobs turėjo naminį gyvuliuką, kuris buvo iš Plutono. Jis buvo paršas su sparnais. Visas planetas galima

buvo matyti pro skraidančios lėkštės langą. Kai atskrido į Plutoną, jame pamatė tik akmenis. Ufobs paspaudė mygtuką ir skrendanti lėkštė atsidūrė po žeme. Ten buvo įsikūręs miestas. Ufonautai atrodė ramūs. Karaliui ir Karalienei metaiėjo normaliai ir jiems sekėsi viską daryti. Karalaitėms Plutone irgi buvo labai gerai, nes visi jas prižiūrėjo ir mylėjo. Vietoj mokymosi joms uždėdavo kepurę ir jos viską žinojo. Joms nereikėjo plauti plaukų kiekvieną dieną, nes jos turėjo tokį šampūną, kuriuo išplovus, plaukai buvo švarūs ir gražūs visą mėnesį. Kai joms buvo dešimt metų, viena iš jų Gabrielė pasidarė Plutono Karaliene. O Barbora prižiūrėjo planetas, kad jokie akmenys neatsitrenktų į žemę. Barbora ir Gabrielė išmoko skraidyti su mažomis lėkštelėmis tarp planetų. Kartais jos net eidavo lenktynių. Joms patiko būti Plutonyje. Kai joms sukako 12 metų, Ufobs papasakojo joms visą pasaką apie jų gyvenimą ir pasakė, kad kai joms bus 14 metų, jos galės sugrįžti atgal į žemę. Barbora labai džiaugėsi ir labai laukė sugrįžimo, o Gabrielė labai nusiminė, nes ji nebegalės būti Karaliene. Kai Ufobs pamatė, kad Gabrielė nenorėjo sugrįžti į žemę, jis pasakė jai, kad jeigu jos tėvai sutiks, ji galės pasilikti Plutone iki kol ji norės. Jai patiko idėja. Tie paskutiniai metai praėjo labai gerai, Ufobs pastatė joms specialų pramogų parką su vandens atrakcijomis ir karuselėmis. Paskutinę dieną prieš išvažiuojant, jos pasiėmė visiems žmonėms suvenyrų, o Žemėje visi ruošėsi jas sutikti po ilgo laiko. Kai jos sugrįžo, vyko didžiausi pasilinksminimai. Barborai labai patiko Žemėje. Ta karalystė buvo pasaulio linksmiausia karalystė. Jūs apie tą karalystę nesate girdėję, nes visi iš tos karalystės nuvažiavo gyventi į Plutoną.

Greta Augytė, 7-sk.

Šv. Kazimiero lit. mokykla, Clevelande

MES LINKSNIUOJAM...

Rašo Karaliaus Mindaugo lit. mokyklos mokiniai, Baltimorėje

LAPAS

Vieną dieną aš suradau *lapą*. Aš sakiau „Labas, ar tau patinka būti *lapu*?" Tada aš mačiau daugiau *lapų*. Vėjas atnešė *lapus* čia. Kam vėjas domisi tais *lapais* ir tuo *lapu*? *Lapai* šaukė „Gelbėk mus! Tas vėjas yra kaip bomba." Aš pamačiau, kad kirminas graužė tą mažą *lapą*. Aš pagalvojau, „Jeigu kirminas tame *lape*, kirminas sugraužė tą *lapuką*. Tada daugiau kirminų atšliaužė ir jie jau atsirado ant kitų *lapų*. Tada aš sugalvojau, kad jeigu kirminai *lapuose*, jie gali juos sugraužti irgi! Aš daviau *lapui* medį ir kitiems *lapams* po medį. *Lapo* gražumas išgelbėtas!

Sigitas Rimkus, 3 sk.

ŽIEDAS

Vieną kartą aš suradau *žiedą*. Jis buvo kitoks negu kiti *žiedai*. *Žiedas* buvo mažiukas. *Žiedo* *lapai* buvo gražūs. Atrodė, kad *žiedui* reikėjo vandens. Aš jį pasiėmiau. Bet *žiedų* karalius pagavo mane. Jis sakė, kad *žiedams* jo reikia. Tada pažiūrėjau, kad tame *žiede* buvo žaisda. Karalius sakė, kad *žiedus* reikia palikti. *Žiedais* reikia džiaugtis. Jis sakė, kad *žieduose* yra aukso. Bet jeigu gauni auksą tie *žiedai* tave pagauna. Aš klausiau ar ten takas kuriame žydi *žiedai*? Jis atsakė, kad taip. Aš nuėjau taku. Pagaliau ten buvo šimtas *žiedų*. Ten buvo vienas labai didelis *žiedas*. Jis klausė, „Ar tu matei karalių?" Aš atsakiau „Taip". *Žiedas* klausė ar gali man padėti. Aš paklausiau ar *žiedas* gali man parodyti kaip išeiti iš šito miško. Jis liepė man užsimerkti. Aš užmigau ir atsibudau namuos. Aš buvau labai linksmas. Kai pamačiau *žiedą* pasakiau *žiedui* „Ačiū!"

Gintas Bradūnas, 3 sk.

ATBULINĖ DIENA

Aš manau, kad būti berniuku yra lengviau nes berniukai visados žaidžia ir nesipeša kaip mergaitės. Čia yra pasaka, kuri apibudina mano vaizduotės nuotykius.

Vieną dieną aš atsikėliau ir pamačiau, kad tėvai jau išvažiavo į darbus. Nuėjau išsivalyti dantis, ir tada pamačiau savo veidą. Aš buvau berniukas! Aš niekaip negalėjau pasikeisti atgal į mergaitę. Sugalvojau planą, kad aš apsirengsiu kaip normaliai rengiuosi su kelnėmis. Sakysiu, kad esu naujas studentas. Nieks nežinos ir manys, kad viena mergaitė serga. Mano sugalvotas vardas buvo Jonas arba „John“ Smitona. Kai atvažiavau į mokyklą, berniukai sakė „labas“ ir toliau kalbėjosi. Jie kalbėjo apie krepšinį ir mergaites mūsų klasėje. Aš atidžiai klausiau. Kai įėjom į klasę, mokytoja sakė, kad ji nežinojo, kad aš buvau naujas studentas. Diena praėjo labai gerai, aš sužinojau daug dalykų apie berniukus ir kas mėgo kurią mergaitę. Buvo gerai, kad nieks apie mane, Joaną, nekalbėjo, nes būtų buvę sunku save neišduoti. Kai grįžau autobusu namo, sužinojau, kad tėvai labai vėlai grįš. Kai atsikėliau sekančią dieną buvo gera žinoti, kad aš vėl mergaitė. Mokykloje pasakiau visoms mergaitėms ką berniukai šnekėjo. Visos mergaitės susiraukė, o aš tik juokiausi. Po to viskas buvo normalu.

Joana Orentaitė, 6 skyrius

NEMUNAS

Birutė Masionienė

Pakeliaukime drauge palei Nemuną.

Juk žinai, – Nemunas didžiausia Lietuvos upė. Vieni jį vadina mūsų krašto tėvu, o kiti – tėvynės sargybiniu. Atplaukia jis iš buvusios Lietuvos Didžiosios kunigaikštijos, iš baltarusių žemių. Upė kaip ir kiekvienas daiktas turi kairį ir dešinį šoną. Antai viename šone driekiasi Dainava, senovėje garsėjusi „tamsiomis giriomis, didžiais tankumynais“ ir pilimis, kurias, kaip porina rašytojas Vincas Krėvė, „milžinai statė...“ Nemuno šlaitai saugo piliakalnių, jau išnykusių ar tebesančių pilių atminimą. Toksai bene visas dešinysis Nemuno krantas. Ar plauktumei Nemunu, ar važiuotumei plentu – tik spėk dairytis: aukštai – kalvoti krantai, per vidurį – kelio juosta, o žemai žaliuoja pievos, gelsvuoja smiltys, už jų – Nemunas, Nemunėlis šaukia.

Kuomet, pavažiavus už Kauno pro Raudondvarį, plentas pasisuks Jurbarko link, nepamiršk, jog čia nuo amžių buvo Lietuvos pasienis, kad per Nemuną veržte verždavos „geležiniai vyrai“ kryžiuočiai, kad jie norėjo statyti savo mūrus, o lietuviai gynė savuosius... Prie Nemuno pralieta daug ašarų ir kraujo, savų ir svetimųjų kaulais patrešta ši žemė. Galbūt dėl to čia tokios žalios pievos, gal dėl to pavasariais taip gražiai pražysta sodai ties Seredžiumi, Veliuona arba Skirsnemune.

Nemunas – nebylusis istorikas. Jis matė ne vien kryžiuočių

vėliavas – regėjo prancūzų, vokiečių, rusų kariuomenes. Nuo jo kranto į Kauno bažnyčių bokštus žvelgė Prancūzijos imperatorius Napoleonas Bonapartas. Nemuno pakrantėse išpaustos anticarinių sukilimų dalyvių pėdos. Juk netoli Vilkijos buvo suimtas vienas 1863 metų sukilimo vadų kunigas Antanas Mackevičius ir nugabentas į Kauną. Žiaurus likimas jo laukė...

Turtuolis mūsų Nemunas. Jis turi bene 180 intakų, vadinamų skambių skambiausiais vardais. Tik paklausk, paskiemenuok: Mer-kys, Ne-ris, Ne-vė-žis, o paskui – va! – Strė-va, Mi-tu-va, Du-by-sa, Jū-ra, Šy-ša... vis upės – moterys, vis su „a“ gale. Turtingas Nemunas ir todėl, kad prie jo glaudžiasi kurortai bei didesni miestai – Druskininkai, Alytus, Birštonas, Kaunas, Kačerginė, Kulautuva, Jurbarkas... Sako, anksčiau lietuviai dainuodavę tokią dainą:

Kaune neilgai buvojau,

Jurbarką pasidabojau,

Ei, bėda, bėda!

Ne bėda! Jurbarką puošia ilgiausias Lietuvos tiltas. Pereik per jį – nesigailėsi. Sugrįžęs atgal, aplankyk garsingo skulptoriaus Vinco Grybo muziejų. Tai jis anuomet iškalė Vytautą Didįjį!..

Turtuolio Nemuno pakrantės pilnos aukštabokščių bažnyčių. Viešvilės varpai gaudžia šitaip: Ne-mu-nė-lis, van-de-nė-lis, Ne-mu-nė-lis, van-de-nė-lis... Pabandyk pakartoti, tiktai žemu balsu – bus gražu...

Ir kitokių lobių yra prie Nemuno – pavyzdžiui, ties Birštonu

Nemunas ima ir surango prašmatnią kilpą. Štai tenai, Birštone, nuo senų laikų trykšta gaivinantys ir ligas gydantys mineraliniai šaltiniai. Turbūt gėrei arba girdėjai apie „Vytauto“ ir „Birutės“ vandenį.

Nuo senovės Nemunu būdavo plukdomi sieliai, pūškuodavo laivai laiveliai. Pirkliai gabendavo prekes į svečias šalis. Ką gabendavo? Odas, linus, medieną, vašką, švelniavilnius kailius. Pakrančių giriose medžiodavo didieji Lietuvos kunigaikščiai. Pasakojimai byloja, kad prie Raudonės medžiodavęs Gediminas. Jei užsuksi į Raudonę, pasiteirauk, kur yra dviliemenis Gedimino ažuolas. Jei tas medis prašnektų, į jokiais knygas nesurašytum...

Išlakis medžius augina Nemuno šlaitai! Punios šilas garsėja aukštaūgėmis eglėmis ir pušimis. Prienų šilas – aukščiausia (46 metrų!) Lietuvos egle... Senovėj ir Vilkija garsėjo giriomis. Sako, nuo vilkų stūgesio vardą gavo... Vėliau ji išgarsėjo dainininkais. Jų dainas užrašinėjo broliai Juškos. Vilkijoje yra mokytojo P. Mikalausko įkurtas muziejus. Jei nueisi, pažiūrėsi, visą amžių minėsi!

O jau kalnų kalnelių!.. Prie Seredžiaus – Palemono, prie Veliunos – Gedimino kapo kalnas, o prie Bitėnų kaimo – Rambyno kalnas. Iš kitos Nemuno pusės į tą kalną žiūri Ragainė. Padavimai byloja, jog Ragainės pily gyvenęs milžinas Nemunas, kurio vienas sūnus vadinęsis Rambynu... Rambyno viršūnėj buvo amžinosios ugnies aukuras. Čia švęstos Joninės. Prie Rambyno gyveno M. Jankus, lietuviškos spaudos leidėjas, saugojęs Rambyno svečių knygą... Neseniai šioji žemė priglaudė iš Vokietijos parvežtus rašytojo Vydūno palaikus. Jis ilgai gyveno anapus Nemuno –

Mažonoje Lietuvoje, kuri turi seną ir garbingą istoriją.

Nei apsakysi, nei aprašysi to Nemuno... Tačiau paskaitykite geografo Č. Kudabos knygas. Iš jų sužinosite ir apie Nemuno žemumą, vadinamą delta. Ten upė išsišakoja į vagas, kurios vis kitoki vardą turi – Rusnė, Gilija, paskui Skirvytė, Atmata... Pavasariais patvinęs Nemunas užlieja pievas. Deltoje yra vos ne 50 gandrų žiedų. Vandenyse plaukioja gulbės, krykia antys, skraido kirai, žuvėdros, šmirinėja tilvikai, tikučiai, tulikai, gaidukai – tikra paukščių valstybė! Žemupyje Nemunas platus ir gilus. Jis įteka į Kuršių marias – taip pasibaigia galiūno kelias.

Baigiasi ir mūsų kelionė, o kiek dar nepasakyta, nepapasakota! Nepapasakojau, kad prie Veliunos auga toks medis – tulpmedis, kuris žydi geltonais, primenančiais tulpę žiedais... Nepapasakojau apie vandens matavimo stotį prie tų pačių Smalininkų. O kur dar Nemuno gyventojos žuvys – gražuoliai žiobriai, sykai, lynai, laišos?... Nepapasakojau apie Kauną, esantį Neris ir Nemuno santakoje, apie garsiuosius Nemuno potvynius, kuomet, pavyzdžiui 1715, 1811, 1829 ir dar kitais metais ten, Rotušės aikštėje, netgi valtys plaukiodavo... Nepapasakojau apie garsius žmones, kurie gyveno prie Nemuno...

Gal ir gerai, kad visko neišpasakojau. Jūs dar pakeliasite ir patys suskaičiuosite Nemuno vingius, pakrančių miestus ir piliakalnius.

Laimingos kelionės „ten, kur Nemunas banguoja...“!

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

Lietuvių padavimai

Medvėgalio kalnas

Medvėgalio kalnas yra Tauragės apskrityje, Kaltinėnų valsčiuje. Apie jo vardą yra toks padavimas. Kai buvo lietuvių karai su švedais, tai švedai netikėtai užpuolė aplinkinius gyventojus. Žmonės nebegalėjo apsiginti nuo švedų, tai subėgo į kalną, nes ten buvo iškasti urvai ir įdėtos didelės geležinės durys, kurios, žmonės pasakojo, ir dabar tebėra užgriuvusios žemėmis. Niekas nedrįso išeiti lauk pažiūrėti, ar tebėra švedai. Paskui atsirado dvi mergaitės, pasakė:

— Mudvi galim. Mes išeisime ir pažiūrėsime, ar tebėra švedai.

Jos išėjo, pažiūrėjo, o švedų jau nebuvo. Grįžusios atgal, pasakė, kad švedų jau nebėra. Žmonės išėjo iš to kalno.

Nuo žodžių „mudvi galim“ kalną pavadino Medvėgaliu.

Napoleono kepurė

Prie Aukštadvario – Stakliškių vieškelio yra piliakalnis, kurį žmonės vadina Napoleono kepure. Mano tėvas pasakojo apie jį štai ką.

Kada Napoleonas ėjo į Rusiją, buvo šilta vasara. Atėjęs į tą vietą, kur dabar yra kalnas, užsimanė valgyti. Kareiviams tuojuo įsakė, kad kiekvienas atneštų po kepurę smėlio. Kareiviai, bepildami į vieną vietą po kepurę, supylė aukštą kalnelį. Ant to kalnelio Napoleonas pavalgė pietus.

Taigi ir dabar stovi tas kalnelis, kuris panašus į kepurę.

Varduva

Kai didysis Lietuvos kunigaikštis Vytautas ir Lenkijos - Lietuvos karalius Jogaila atvažiavo į Žemaičius juos krikštyti, tada suvarydavo žmones būriais į vandenį ir duodavo kiekvienam būriui vardą. Pavyzdžiui, vienas vyrų būrys bus gavęs Jono vardą – ir žmonės, esą tame būryje, visi bus Jonai. Kitame būryje bus moterys – ir jos visos taip pat turės vieną vardą. Kadangi toje upėje žmonės krikštijo ir davė vardus, tai ši upė ir buvo pavadinta Varduva (Vardadavė).

kapčius (svetimbė) – žemės kauburys lauko ribai žymėti

Čičinsko kalnas

Padavimas

Kur dabar Čičinsko kalnas, seniau buvo bala Vešeta. Ta bala prigulėjo dideliam ponui Čičinskui. Jis buvo labai nedoras, savo žmones labai kankindavo. Jis užsigeidė pasistatyti rūmus toj baloj ir liepė savo baudžiauninkams sunešti po rieškutes žemių kalną. Žmonės sunešė didelį kalną, ant kurio Čičinskas pasistatė sau didelius gražius rūmus.

Tas Čičinskas liepdavo žmogui įlipti į medį ir kukuoti, o jis į jį šaudydavo. Jis turėdavo daugybę šunų. Būdavo, paima iš maitinančios moteriškos kūdikį, užkiša už suolo, sutreškia, o šuniuką liepia žindyti. Čičinskas raitas įjodavo į bažnyčią, o nuo žvakės prie altoriaus užsidegdavo papirosą. Vieną kalėdų rytą Čičinskas jojo į bažnyčią. Prieš išjodamas jis susibarė su pačia. Čičinskas tarė pačiai:

— Kad tu nueitum skradžiai žemę!

Pati jam atsakė:

— O kad tave perkūnas šiandien nutrenktų!

Kai jis jojo į bažnyčią, perkūnas jį pykšt ir užmušė. Dvaras ėmė skęsti ir skendo septynerius metus. Visus tuos septynerius metus girdėdavo žmonės gaidžius giedant, jaučius baubiant. Toje vietoje, kur buvo rūmai, dabar yra dvi kūdros.

Kai Čičinską perkūnas užmušė, jį norėjo palaidoti, bet žemė jo nelaikė, vis išmesdavo ant viršaus. Tik po daugelio metų jį užkasė.

DŪDA

Kompozitorius Balys Dvarionas

Ei žilviti, tūta.

Aš turėjau dūdą.

Aš kiemely dūdavau,

Dūdavau ir dainavau.

Ei žilviti, tūta.

Aš turėjau dūdą.

Ar man duoti, ar neduot

Ją vaikučiams padūduot?

Mes visi vaikučiai,

Žvalūs ir geručiai.

Reikia duoti, reikia duot

Ir vaikučiams padūduot.

Ei žilviti, tūta.

Aš turėjau dūdą.

Dū dū dū – visi dūdavom,

Šokom, žaidė, ir dainavom.

AR ŽINAI?

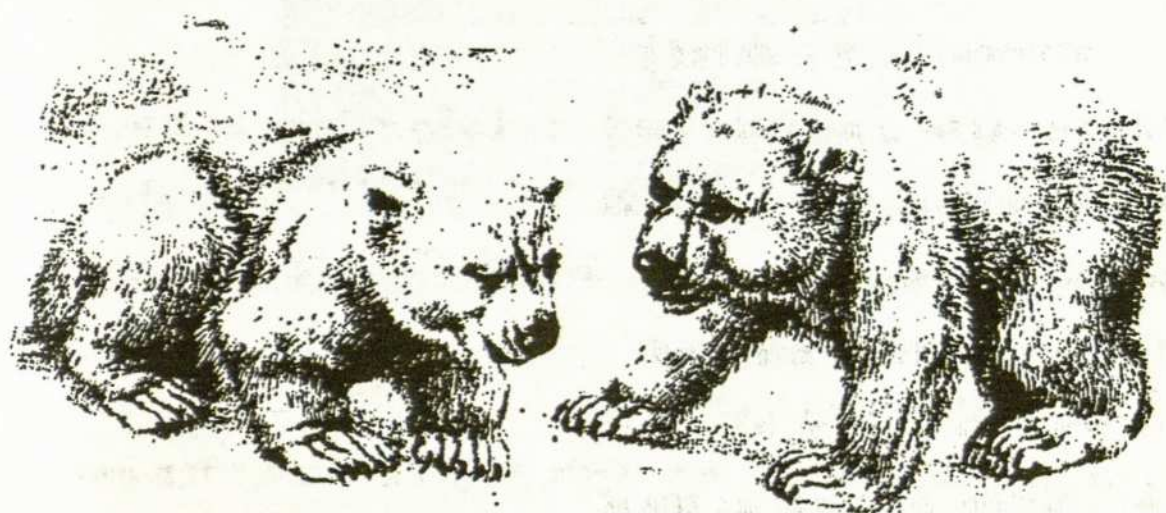
BALTASIS LOKYS

Atėjo žiema, šalta ir balta. O ar žinai, kad yra žemėje vietų, kur žiema būna visada? Va tenai ir gyvena Baltieji lokiai. Jie atrodo kaip didžiulės sniego pusnys su trim juodais taškeliais: nosimi ir dviem akimis.

Baltieji lokiai – tikri arkties karaliai. Nuo šalčio juos patikimai saugo riebaluotas tankus kailis, o kad būtų lengviau žengti per sniegą – padai apaugę plaukais.

Daugiausia laiko Baltieji lokiai praleidžia vandenyje. Jie labai mėgsta keliauti ant ledo lyčių, nes gali sutikti ruonių arba žuvų. Ruonis ar didesnės žuvys – skanūs ir sotūs Baltojo lokio pietūs. Bet po vandenyną keliauja tik tėveliai lokiai, o lokės mamos pasilieka sausumoje. Jos saugoja savo mažylius. Paprastai lokių šeima susilaukia dviejų ar trijų lokiukų. Lokių šeimą gyvena Irštvoje – tai toks ledo kambariukas, uždengtas storu sniego sluoksniu. Ką tik gimę lokiukai būna labai maži, retu kailiuku, jie nieko nemato ir negirdi. Dar kokius metus mažyliai žinda mamos lokės pieną, o paskui jau kartu traukia į medžioklę. Nuo savo tėvų Baltasis lokiukas atsiskiria, kai jam sukanka treji arba ketveri metukai; tada jis jau būna suaugęs lokys. Baltieji lokiai – išradingi medžiotojai. Sakoma, kad jie tyko prie eketės neatsargios žuvies ar ruonio, prisidengdami letena savo juodus

taškelius: nosį ir akis. Baltieji lokiai ir nemaži smaližiai. Jie nepraeina nepatikrinę medžiotojų maisto sandėliukų, ypač jeigu ten yra kas nors saldaus... Baltieji lokiai – daugelio pasaulio zoologijos sodų numylėtiniai. Tai va, kokie tie Baltieji lokiai: šaunūs, tiesa?

LABANAKTIS

Linutė

Žiemą meškos miega. Miega meškinai. Miega ir maži meškiukai.

Meškis Mikis žino, kad žiemą reikia miegoti. Jo mama jį pamokė.

Bet Meškis Mikis nežino, KUR miegoti!

— Bandysiu čia, – tarė Meškis Mikis. Jis atsigulė ant žolės.

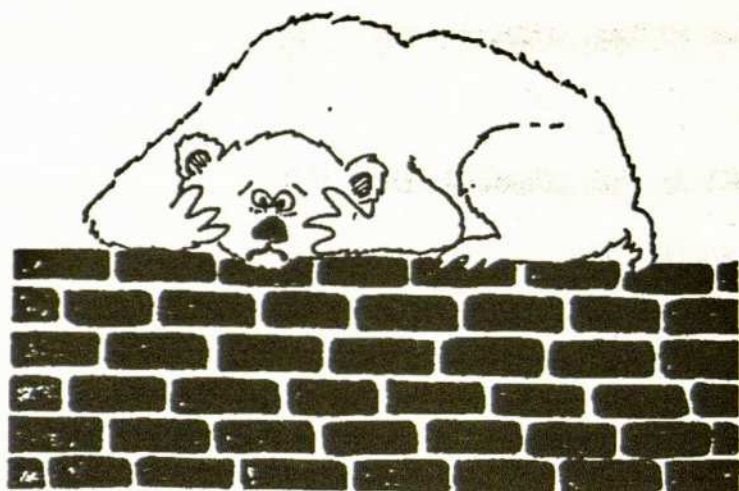
Užmigo... Pabudo... Visi žmonės žiūri. Visi žmonės kalba. Per daug triukšmo!

— Čia negera vieta miegoti, – tarė Meškis.

Tada Meškis Mikis užlipo ant tvoros.

— Bandysiu čia, – tarė Meškis. Tvorą buvo mūrinė. Plytos kietos.

Meškis Mikis negali užmigti. Per kieta!

Tada Meškis Mikis surado urvą.

— Bandysiu čia, – tarė Meškis. Urve buvo tamsu ir sausa. Urve buvo ramu.

— Čia gerai! – nutarė Meškis Mikis.

Buvo gerai, bet kieta. Meškis Mikis nuėjo į krautuvę. Ten pamatė minkštus čiužinius. Pinigų Meškis neturėjo. Davė 5 kibirus medaus už 5 čiužinius.

Meškis Mikis nusinešė čiužinius į savo urvą. Jis sudėjo visus vieną ant kito. Tada jis užlipo ant čiužinių.

— Kaip gerai! – nutarė Meškis Mikis. Buvo labai minkšta, šilta. Urve tamsu, ramu.

— Labanaktis! – Tai paskutinis Meškio Mikio žodis. Meškis Mikis jau knarkia. Jis pabus tik pavasarį... Iki pasimatymo!

PASIRINKIMAS

Danutė Augienė

Subirbė Petraičių telefonas. Skambino kaimynė, Daivos mama. Ragelį pakėlė ir telefoną atsakė Rūta. Ji klausėsi valandėlę vis įterpdama žodžius:

— Taip, ponია... Suprantu... Žinoma... Labai puiku... Prašau, ponია, palaukit minutėlę...

Tada pasišokinėdama nubėgo į daržą, kur triūsėsi jos mama ir garsiai sušuko:

— Mama, mama, skambina Daivos mama. Daivos mama turi šiandien išvažiuoti į kitą miestą. Ten gyvena jos teta. Teta susižeidė. Jai reikia pagalbos. Ponია klausia, ar Daiva gali šiandien pas mus ateiti ir pernaktuoti???

— Žinoma. Pasakyk poniai Kerpienei, kad mielai Daivą priimame, – iš tolimo kampo atsiliepė mama.

Daiva ir Rūta mokėsi vienoje klasėje. Daivai mokslas sekėsi labai lengvai. Rūtai reikėdavo daugiau padirbėti, kad pažymiai išliktų geri. Kaip tyčia – ryt istorijos rašomasis.

— Mokysimės abi kartu, – pagalvojo Rūta, — Bus įdomu ir nenuobodu...

Netrukus pasirodė ir Daiva su knygomis ir mažu lagaminėliu. Rūta draugę nuvedė į savo kambarį.

— Bėkim, Rūta, į kiemą, – pasiūlė Daiva. — Dar spėsime paruošti pamokas.

— Bėkim, – sutiko Rūta.

Mergaitės žaidė kieme. Oras buvo malonus. Popietė graži. Bet Rūta matė, kad jos mamytė kelis kart susirūpinusiai pažvelgė į ją. Paprastai mat tuo metu Rūta ruošdavo pamokas.

— Daiva, eikim jau į vidų. Aš noriu dar prieš vakarienę perskaityti istorijos pamoką, – pasakė Rūta.

— Spėsi, Rūta, spėsi... Taip gražu lauke, dar pabūkim...

— Bet, Daiva, tu žinai, kad man ilgiau trunka išmokti. Einam...

Daiva nepatenkinta nuėjo į vidų. Kai Rūta ruošė rytojaus pamokas, Daiva skaitė knygą.

— Ar tu nenori kartu su manim pasimokyti? – paklausė Rūta.

— Aš jau sykį viską esu perskaičius. Atsiminsiu...

— Kaip tau gerai, Daiva, kad tu turi tokią galvą...

— Žinai... Neblogai dar būtų pakartoti, bet...

Netrukus iš virtuvės pasigirdo Rūtos mamos balsas:

— Mergaitės, ateikite vakarienės, viskas paruošta.

Mergaitėms nereikėjo du kart kartoti. Jos buvo išalkusios. Buvo skanu ir linksma vakarientauti. Po vakarienės abi mergaitės padėjo poniai Petraitienei suplauti indus, sutvarkyti virtuvę. Rūta vėl grįžo prie pamokų. Daiva norėjo žiūrėti televiziją.

— Rūta, šiandien bus labai įdomi programa. Žiūrėkim abi, –

kvietė draugė, — na, ateik...

— Daiva, mano mama man neleidžia žiūrėti televizijos, kai pamokos dar pilnai neparuoštos. Aš turiu dar pasimokyti. Aš nenoriu apvilti savo mamos.

— Bet gi tu jau kelis kart tas pamokas skaitei...

— Taip jau yra. Man reikia kelis kart skaityti. Tau gal pakanka ir vieną kartą.

— Žinai ką... Aš turiu tau gerą pasiūlymą.

— Pasiūlymą? Kokį?

— Tu galėtum pasiskolinti atsakymus.

— Kaip? Kokiu būdu? — paklausė susidomėjusi Rūta.

— Tu sėdi šalia manęs. Man tas rašomasis atrodo patys niekai. Lengvas. Kai tu nežinosi kaip atsakyt, pažiūrėsi į mano lapą. Taip lengva būtų net susikeisti sąsiuviniais. Mokytoja po akių operacijos dar vis silpnai mato.

— Ką tu kalbi, Daiva?... Taip negalima...

— Kodėl? Kas blogo? Juk tu mokeisi, stengeisi, o jei atsimint negali, — aš tau draugiškai padedu.

— Tai nesąžininga, Daiva. Tai būtų melagystė.

Daiva ėmė juoktis.

— Nebūk jau tokia šventuolėlė, Rūta... Nebūk višta...

Daiva tyliai atsuko televiziją ir be garso žiūrėjo savo įdomią programą. Bet kažkaip nebuvo jai malonu. Ji jautė, kad trukdo Rūtai.

Juk ji ne savo namuose. Po kelių minučių televiziją išjungė. Bandė skaityti, bet ir tai nesisekė. Mintys vis grįžo prie Rūtos.

— Kam tiek mokytis? Ar reikia jau taip visad klausyti tėvų? Kas blogo pasiskolinti atsakymus per egzaminą?

Į kambarį įėjo Petraitienė.

— Mergaites, laikas jau ilsėtis. Bus gana, Rūtele, mokytis, – pasakė ji švelniai apkabindama Rūtą. Daivai ji maloniai nusišypsojo.

— Ryt rašomasis, mama, pasimelsk, prašau, šnabždėjo Rūta.

Rašomasis nebuvo sunkus. Rūta daugumą klausimų lengvai atsakė. Jautė, kad du ar trys nebuvo tikslūs. Daiva tai pastebėjo. Bandė jai šnibždėti, norėjo pasikeisti sąsiuviniais, bet Rūta papurtė galvą. Ji nenorėjo sukčiauti.

* * * * *

MOKYKLĖLĖ

Martynas Vainilaitis

— Kur važiuoji?

— Į Alytų!

— Ką ten pirksi?

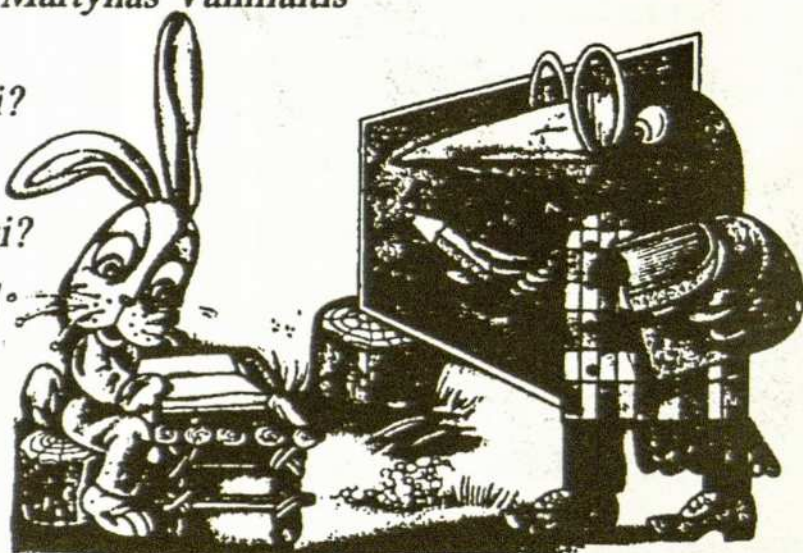
— Šimtą plytų!

— Ką statysi?

— Mokyklėlę!

Mokyklėlėn

Vesiu lėlę.

BARAVYKAS

K. Jakubėnas

*O kad vyko, tai pavyko
Algis rado baravyką.
Baravykas toks kaip Algis,
Kas tą grybą ir suvalgys.
O kad vyko, tai pavyko.*

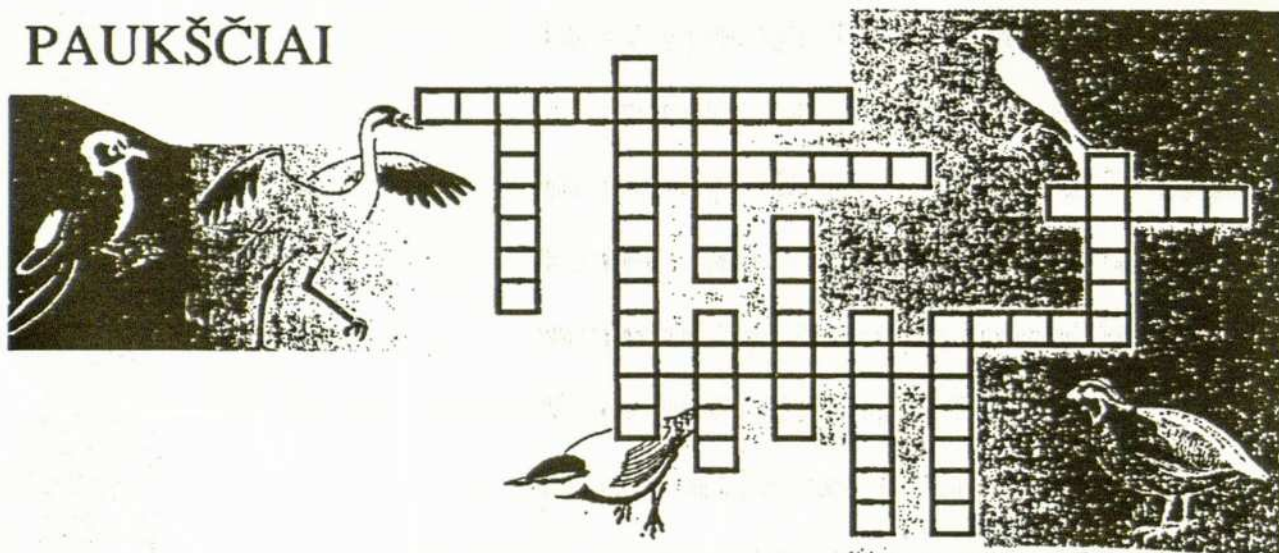
*Penki vyrai vos išrovė,
Į vežimą vos pakrovė.
Penki kiškiai vežt padėjo,
Penkios šarkos palydėjo.
O kad vyko, tai pavyko.*

*Penkios panos grybą kepė,
Penkios tetos sviestu tepė.
Tetos laižo pirštus savo; –
Algis nieko nebegavo.
O kad vyko, tai pavyko*

GALVOSŪKIAI

PAUKŠČIAI

Įrašykite paukščių vardus: kregždutė, genys, griezlė, putpelė, kielė, kėkštas, pėmpė, lakštingala, kurapka, gegutė, varnėnas, garnys, vieversiuokas.

Julija Radvilaitė

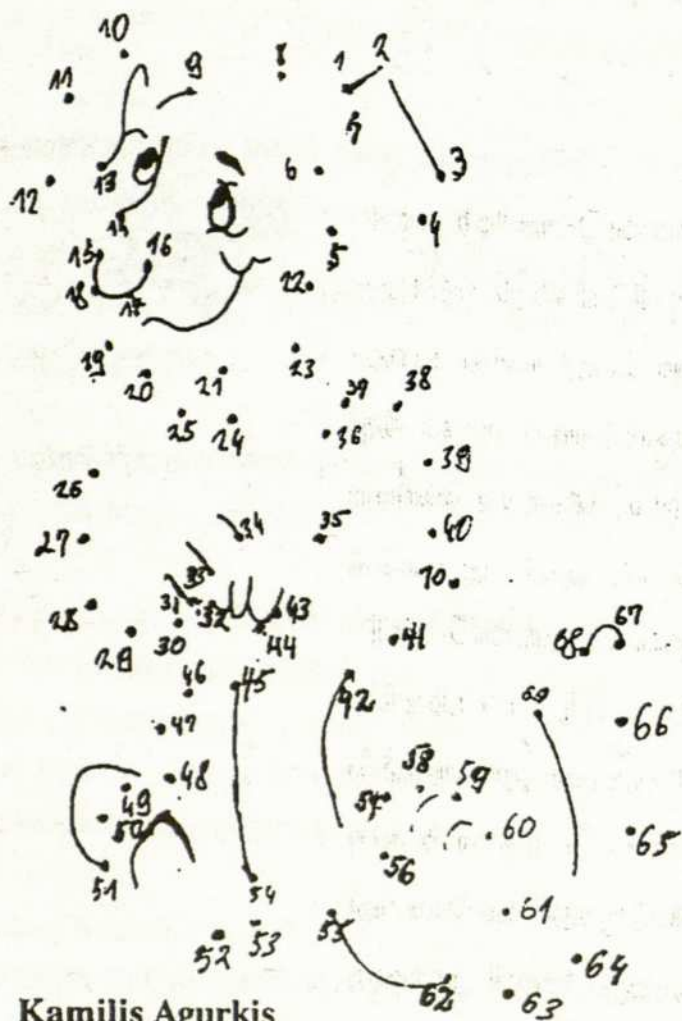
SURASK 20 VAISIŲ IR UOGŲ PAVADINIMUS

O	A	Ė	T	P	I	R	N	E	L	A	B	A	I	S
V	B	Š	A	B	A	N	M	N	A	S	G	M	S	E
A	R	U	I	B	A	N	A	N	A	S	E	E	V	R
L	I	A	O	S	I	P	N	R	C	D	R	L	V	B
I	K	I	K	L	V	E	D	N	I	A	A	Y	R	E
O	O	R	N	Y	Y	R	A	E	T	R	Š	N	U	N
S	S	K	R	V	N	S	R	T	R	N	I	E	S	T
I	A	V	E	A	U	I	K	I	N	U	E	E	A	
C	S	O	K	G	O	K	N	A	N	I	N	R	K	S
O	H	S	Š	E	G	A	A	A	A	K	L	A	B	A
K	B	U	A	R	Ė	S	S	I	U	A	N	A	K	T
A	D	G	R	E	I	P	F	R	U	K	T	A	S	I
K	L	A	B	M	A	I	B	R	U	S	A	S	Y	R
S	Y	L	Y	V	A	G	R	A	S	T	A	S	D	A
S	S	V	U	R	G	U	R	K	A	S	K	O	A	R

Galima braukti įstrižai ir tiesiai.

Sudarė Jūratė Malinauskaitė.

Sujunk taškus.

Kamilis Agurkis

PATIKRINKIME ŽINIAS APIE LIETUVĄ

Parengė Onutė Zdanytė

Didžiausias ežeras:

Sartų
Drūkšių
Tauragnas

Žymiausias gamtos paminklas – ažuolas:

Šaravų
Stelmužės
Perkūno

Didžiausia giria:

Dainavos
Labanoro
Biržų

Didžiausia upė:

Neris
Dubysa
Nemunas

Didžiausia pelkė:

Žuvinto
Amalva
Kamanos

Didžiausias miestas:

Vilnius
Klaipėda
Druskininkai

Lietuva yra:

Afrikoje
Azijoje
Europoje

JUOKŲ MAIŠELIS

Mokytojas:

— Sakyk, Jonai, kodėl tavo rašinys apie šunis žodis žodin sutampa su Petro rašiniu?

Jonas:

— Matyt, mes rašėme apie tą patį šunį.

...

— Kas yra kanibalas?

— Nežinau...

— Na, jeigu tu suvalgytum savo tėtį ir mamą, kas tuomet būtum?

— Našlaitis!

...

Auklėtoja klausia Tomuką:

— Kodėl vakar mokykloje nebuvai?

— Man labai dantuką skaudėjo.

— O šiandien jau neskauda?

— Nežinau, dantuką gydytoja poliklinikoje pasiliko.

...

Mikas sugrįžo iš mokyklos. Mama teiraujasi: „Na, ar šiandien gerai elgeisi?“

— „Taip, mama! Nieko negalėjau iškrėsti, nes visą laiką stovėjau kampe.“

...

— Jonuk, – kreipiasi mokytoja, – Išlinksniuok daiktavardį „višta“.

— „Višta, vištos, vištai, vištą, su višta...“

— O šauksmininkas? Kaip vištą pašauktum?

— Put, put, put...

...

Mokinys pribėga prie policininko ir šaukia: „Greičiau, greičiau! Mano mokytojas pasistatė mašiną draudžiamoje vietoje“.

...

Pardavėja klausia Jonuko:

— Berniuk, ar tikrai prisimeni, kad mama tau liepė nupirkti 200 g. bulvių ir 3 kg saldainių?...

Mama, pakeldama parkritusį vaiką:

— Neverk, rytoj nebeskaudės!

Vaikas:

— Tai aš rytoj ir neverksiu.

— Juk vakar tu sakei, kad nuo rytojaus būsi geras, – sako mama.

— Šiandien dar ne rytojus, – kiek pagalvojęs atsako Petriukas.

• • •

Vienas ūkininkas giriasi kitam:

— Mano vaikai visada teisingai orą įspėja.

— Na na, kaipgi taip gerai moka?

— Turiu du sūnus. Kai vienas sako „Rytoj lis“, tai kitas – „Rytoj bus giedra“. Ir visada kuris nors teisingai įspėja.

Mokytoja: „Išvardykite penkis daiktus, kuriuose yra pieno“.

Mokinys: „Sviestas, sūris, ledai ir dvi karvės!“

• • •

Vaikas, eidamas gatve, pametė pinigą ir pradėjo graudžiai verkti. Sutikęs jį nepažįstamas žmogus paklausė:

— Ko tu taip garsiai verki?

— Mamytė davė man dolerį, o aš jį pamečiau, – atsakė vaikutis.

— Te tau kitą dolerį, ir neverk.

Vaikas, gavęs pinigą, aprimo, bet po valandėlės vėl pradėjo garsiai žliumbti.

Sugrįžęs tas pats žmogus klausia:

— Ko tu vėl rėki? Juk jau dabar turi pinigą?

— A, – atsakė vaikas, – kad aš nebūčiau pametęs pirmo dolerio, dabar turėčiau du.

• • •

Nusipirko kartą vilkas karvę ir nemoka melžti. O kiškis nusipirko laikrodį ir nežino valandų. Eina kartą vilkas ir erzina kiškį:

— Kiški, kiek valandų?

Kiškis pagalvojo ir atsakė:

— Laikas karvę melžti!

Vyras sprendžia kryžiažodį.

— Klausyk, – kreipiasi jis į žmoną,

— kaip vadinasi paukštis iš šešių raidžių, kurio jau nebėra.

— Tai mūsų papūga: ją katė dar permai sudraskė.

DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Tadas Bauža už 10 dol. auką

Lithuanian Educational Council of the USA
13648 Kickapoo Trail Lockport, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410